

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“
(Žid. 13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

březen/duben 2006

Velice srdečně zdravím všechny bratry a sestry zblízka i zdaleka ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána, slovem ze Zj. 4:11:

„Hoden jsi, Pane, přijmout slávu, a čest, i moc; nebo ty jsi stvořil všechny věci, a pro vůli tvou trvají, i stvořeny jsou.“

Píseň „Ty jsi hoden...“ se stala naším oblíbeným refrémem, který se vši vroucností zpíváme, když Bohu, našemu Pánu, vzdáváme čest. Opravdu, ta Kniha se sedmi pečetěmi již není uzavřena, její celý obsah je až do poslední kapitoly zjeven. Beránek Boží, který hřích světa na Sebe vzal a vnesl na kříž, se nechal zabít. Svou krví Spasitel vykoupil a vyvolal ty Své ze všech národů a jazyků a učinil je králi a kněžími (Zj. 5:1-10 aj.).

Po otevření pečetí jsme obzvláštním způsobem vstoupili na půdu zjevení. Co Bůh ukázal a zjevil Svému služebníkovvi Janovi na Patmu, je přístupné všem Pánovým služebníkům. V našem čase byl bratr Branham vyvoleným nástrojem, jemuž byla zjevena tajemství zapečetěné Knihy.

Petr byl mužem té první hodiny se zvláštním zjevením Ježíše Krista, s klíči nebeského království (Mat. 16), který byl hoden letničního dne, ve dni založení Církvve, kázat první kázání (Sk. 2). To poslední kázání Božího služebníka musí a v každém případě bude souhlasit s tím prvním v Jeruzalémě před 2000 lety. Právě tak bude jako na počátku učen a prožit poslední křest na jméno Pána Ježíše Krista a také přijetí Ducha Svatého (Sk. 2:38-41; Sk. 8:14-17; Sk. 10:34-48; Sk. 11:12-18; Sk. 19:1-7). Před příchodem Ježíše Krista musí být učeno a prožito plné navrácení do původního stavu, jak bylo zaslíbeno (Mal. 4:5-6; Mar. 17:11; Mar. 9:12; Sk. 3:17-21; Jak. 5:7-11).

Pavel byl mužem té první hodiny, kterému byla zjevena celá rada Boží. Všem Božím služebníkům a celé Církvi je určeno všechno, co kdy bylo zjeveno apoštolům a prorokům. Tak jak Pavel byl ustanoven jako apoštol a učitel (2. Tim. 1:11), zůstanou všichni služebníci Páně v témž učení apoštolů (Sk. 2:42) a žádné jiné evangelium nezvěstují (2. Kor. 11:1-3; Gal. 1:1-12), nýbrž dosvědčují čisté biblické učení a zachovávají je nezfalšované (2. Kor. 4:1-6). Ten apoštol započítává všechny Bohem ustanovené služby v Církvi, když píše: „*Proto at' nás všichni pokládají za služebníky Kristovy*

a správce Božích tajemství. Od správců se nežadá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným.“ (1. Kor. 4:1-2) Od té doby, co nám byla zjevena skrytá tajemství spásné rady Boží, je naší povinností věrně je zachovávat a předávat dále.

Bratr Branham, jako nikdo jiný v našem čase, vyložil lidu Božímu v celé plnosti to, co bylo zjeveno Petrovi, Pavlovi a Janovi. Jako Boží služebník, jako potvrzený prorok, měl úkol, všechno znovu napravit a uvést do původního stavu (Mat. 17:11; Mar. 9:12). V učení a praxi muselo být vše nově založeno a postaveno na původní základ apoštolů a proroků (Ef. 2:20). Každý služebník Krista v tomto čase se nechá zařadit do Božího spásného pořádku a bude vykonávat službu k vzdělání Církve, až všechny Boží děti dospějí k jednotě víry a poznání v Kristu (Ef. 4). Církev-Nevěsta musí být spojena s Ženichem: ON, ta Hlava, a my údy Jeho Těla. ON by chtěl mezi těmi vyvolanými a oddělenými přebývat a putovat. ON náš Bůh a my Jeho lid, stádo, které pase. ON náš Otec a my Jeho synové a dcery (2. Kor. 6:14-18).

Na druhé straně není žádným tajemstvím, že všechny kostely jdou vlastní cestou, s vlastním učením a vlastními tradicemi. Přesto se v únoru 2006 sešly 3000 zástupců 347 kostelů v Porto Alegre v Brazílii, aby demonstrovali jednotu v té různorodosti a také vedli dialog s letničními sbory. Ale my se ptáme: Co má náboženské, politicko-světské sjednocení společného s Boží jednotou v Ježíši Kristu? ON říká: „*Otče, Já v nich, a Ty ve Mně, abychom dospěli k dokonalé jednotě...*“ (Jan. 17:23) Ve světské jednotě ale i nadále platí: „*Já v mém kostele, ty ve svém kostele; já věřím, čemu chci, a ty věříš, čemu chceš, a tak tvoříme dokonalou jednotu v rozmanitosti.*“

Podle toho, co říká Písmo, se údy Těla Ježíše Krista sjednocují skrze milostivé nadpřirozené Boží jednání jako v původní církvi: „*...nebo skrze jednoho Duchu budeme všichni v jedno tělo pokřtěni...*“ (1. Kor. 12 od 13. verše). Biblický křest Duchem je spojen s biblickým vodním křtem těch, kteří uvěřili (Sk. 2:38-39; Sk. 8:15-17; Sk. 10:44-48; Sk. 19:5-6). Ten původní, z dob apoštolů platný vzor, musí provždy zůstat příkladem pro učení a život v pravé Církvi.

Na druhé straně nyní vidíme, jak se nám před očima uskutečňuje předpověděná světová, politická a náboženská jednota Evropy pod patronátem Říma směřující až ke světovládě. Všechny dcery kostela se vrací do klína své mateřské náboženské instituce. Boží Slovo toto semknutí nazývá „*Velký Babylon*“. Mírový a sjednocující proces zahrnuje všechna náboženství a kultury. Přestože to sledujeme, jedná se nám

především o to, co Bůh těm Svým ve Svém Slově zaslíbil pro tento čas a co s nimi koná, totiž, že naše srdce se vrátí k víře našich otců na počátku v učení a praxi.

Pohled dovnitř

Oběžný dopis z prosince 2005 vzbudil dosud nevídaný ohlas. Bratři a sestry v celém světě se dozvěděli, co to znamená: „**Poznejte, že Pán Svě svatě výborně vede.**“ Pro mnohé bylo nové, že věrný Pán dával Svým hlasem pronikajícím morkem a kostí stále znovu přímé odkazy. Je skutečností, že jsme skrze apoštolsko-prorockou službu bratra Branhamu byli seznámeni se zaslíbeným slovem pro tento čas a tím jsme obdrželi napojení na nejdůležitější část celých spásných dějin. Proč by se Spasitel neměl starat o spasené? Cožpak již neputuje uprostřed sedmi zlatých svícňů? Nejsou už na Zemi vyvolení, kteří slyší, co Duch říká církvim? Co Pán kromě Církve prvorozených (Žid. 12:22-24), za kterou dal Svou krev a život (1. Petr. 1:13-22), má ještě jiného na Zemi? Nebeský Ženich přece nyní vyvolává na Zemi Svoji Nevěstu, kterou brzy odvede domů.

Cožpak všechna náboženství a kultury nejdou tak či onak širokou cestou do zatracení? Zdali neleží celý svět ve zlém, jak psal apoštol Jan (1. Jan. 5:19)? Zdali se také dnes nevztahuje na Ježíše Krista to psané slovo: „**Ježíš je ten kámen, který jste vy stavitelé zavrhlí, ale On se stal Kamenem Úhelným...**“? Ve kterém kostele se ještě s ohledem na Ježíše Krista káže: „...a v nikom jiném není spásy; nebo není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, v kterém bychom mohli být zachráněni.“ (Sk. 4:11-12)?

Ve všech časech slyšeli Boží služebníci hlas Pána. Dostávalo se jim zjevení a odkazů a zvěštovali pravé Slovo. K Ezechielovi Pán mluvil asi padesátkrát. Já mohu každého zavést na to přesné místo a říci jako Pavel: „**Tady se to stalo...**“ (Sk. 22:6) A jako on mohu i já svědčit, že jsem slyšel hlas Všemohoucího ve svém mateřském jazyce (Sk. 26:14). Je pozoruhodné, že Pán vždy každé slovo jasně a důrazně vyslovil. Ale také rozumím všem, kterým dělá potíže tomu věřit, protože je opravdu v oběhu tolik výmyslů. Jestliže například nějaký kazatel říká: „Věřím, že Pán mluvil také ke mně...“, pak již ta výpověď vyzrazuje, že je to jen domněnka, přání a ve skutečnosti se to vůbec nestalo.

Jako ve všech oblastech, také zde existují dobře míněné napodobeniny a podvody. Přišla za mnou jedna sestra poté, co se dozvěděla, že Pán se

mnou mluvil slyšitelným hlasem, a řekla: „Bratře Franku, věřím tomu, neboť Pán mluvil také ke mně velice silným hlasem.“ Ptal jsem se: „Přicházel ten hlas shora? Byl to mužský hlas?“

„Ne“, odpověděla, „ten hlas byl přímo přede mnou.“ Když jsem ji žádal, aby mi přesně popsala, jak se to tedy stalo, řekla: „Já jsem hlasitě prorokovala. To přece byl hlas Pána! Vždyť je to TAK PRAVÍ PÁN, když se prorokuje.“ Musel jsem té sestře říci, že proroctví se děje skrze hlas dotyčné osoby – při čemž musí být posouzen pramen té inspirace – a nedá se srovnat se slyšitelným hlasem Pána.

V duchovní oblasti existují podvody s důsledky, které není možné nikdy napravit. Jeden tragický příklad: V lednu 2006 přišel za mnou jeden bratr, poté, co si přečetl Oběžný dopis, a řekl: „Včera to bylo deset let, v lednu 1996, když hlas Boží měl hlasitě a zřetelně říci: ‚Protože jsi se tehdy od něho neoddělila, tak tě nyní od něho oddělím a ty budeš žít.‘“ Tak vyzvala jedna matka svoji dceru k neprodlenému rozvodu s jejím manželem, aby byla uzdravena od rakoviny. Kde Bůh kdy stanovil takovou podmínku k uzdravení? Vždyť Písmo učí, že jsme uzdraveni v Jeho ranách (Iz. 53 aj.)!

Právnické podnikl kroky k rozvodu, ale její muž se k rozvodovému stání v listopadu 1997 nedostavil, a žena v prosinci zemřela bez usmíření. Od té doby se opakuje výčitka: „Její smrtí je vinen její muž, protože nepřistoupil na rozvod, který požadoval ten tzv. „hlas“. Nic lepšího ďábla nemůže napadnout. Rozvod je satanovo zničující dílo, na celou rodinu uvede nevyslovitelný žal a nikdy nemůže přispět k uzdravení! Na základě Mal. 2:16 jde o násilný čin, který se pak ještě přikrývá nábožným pláštěm! Pouze ve Starém Zákoně Bůh jen v nouzové situaci dopustil muži dát své ženě lístek na rozloučení, ale nikdy nedovolil ženě, aby dala lístek na rozloučení svému muži. Je nutné doporučit, aby si všichni, kteří respektují službu bratra Branhama, konečně přečetli, co mu bylo k tématu „manželství“ Bohem zjeveno, a v souladu s Písmem to sami uvedli ve skutek.

Satan, ten svůdce, popletl hlavu první ženě v zahradě Eden a tím začal Slovo Boží zpochybňovat. Existuje falešná inspirace, kdy se všechno přizpůsobuje dané situaci (Jer. 23; Ez. 13 aj.). Takoví lidé mohou být smrtelně upřímní a svým způsobem to mohou myslet dobře, ale jakmile následují svou ‚vlastní vůlí‘, podřídí se vlivu toho, který kdysi stál Bohu nejbliže. Pomazaný cherub, syn jitrných červánků, si řekl: „Já se chci pozdvihnout... Já chci... Já chci...“ (Iz. 14:12-14). Vlastní vyvyšování, touha panovat, zřídí si vlastní trůn a tak se vyrovnat Bohu, to ho přivedlo

k pádu. Po pádu do hříchu v nebi následoval pád do hříchu na Zemi. Satan, kdysi pomazaný cherub, Evu svou lstivostí a pomazanou řečí o tom, co Bůh řekl, přivedl jako had k svévůli. Neposlušnost, která z toho vyplynula, je až dodnes jako hřích čarodějnictví a svéhlavost jako modloslužba (1. Sam. 15:22-23). Mezi věřícími se nemůže vyskytnout větší podvod, než přijímání Slova, které je překroucené podle vlastního úsudku

Církev zůstává jevištěm, kde se odehrává duchovní boj. To právě a nepravé leží těsně vedle sebe. Obzvláště nám to připomíná rok 1979. Ještě jeden markantní případ bychom měli uvést: Během společné modlitby tehdy jedna sestra vyzvala skrze prorocství jmenovitě jinou sestru, aby šla dopředu a nechala za sebe modlit, aby byla osvobozena. Místo té jmenované sestry přišel její manžel a vysvětlil, že jeho žena nemůže přijít, protože odcestovala. Nebyl tohle vhodný okamžik pro tu prorokyni, aby šla sama dopředu a nechala za sebe modlit, aby byla osvobozena od toho ducha, který ji podvedl?

Pro lidi, kteří se podvolují svému vlastnímu duchu a pro ty, kteří se tím nechají oklamat, což se, žel, dělo vždycky, je obzvláště těžké věřit tomu pravému. Pýcha na to, že jednou prožili pravé pomazání a obdrželi duchovní dary, jim nedovolí přiznat nějakou vinu. K pokání jsou vyzýváni vždy jen ti druzí. Na zkušeni sebe sama tito lidé vůbec nepomyslí, protože v duchovní oblasti si nárokují neomylnost. Písmo ale jasně učí: „**Zkuste všechno!**“ Dokonce proroci mají být celým shromážděním posuzováni (1. Kor. 14:29). Takové osoby se ale nenechají posoudit církví – neboť to prý přece nesouhlasí s církví -, oni církev opouštějí a pohrdnou jí, potom co způsobili zkázu. Ale jedno je zjevné: Co přichází od nepřítele, přináší s sebou vždy rozkol a nepřátelství, a jestliže Bůh nedaruje milost, přetrvá až do konce života. Při těch opravdově spasených je zjevenou skutečností, že Ježíš Kristus nepřátelství nejen na Golgatě, nýbrž také v nich navždy zrušil a udělal z nich tvůrce pokoje (Ef. 2:11-22).

To zlé je, že lidé se dostávají pod přímou kletbu satana a sice v obou případech: falešným proroctvím i falešným učením, neboť obojí je inspirace. Lež svazuje, jedině Pravda osvobozuje. Tito lidé mohou být osvobození jen tehdy, když blud uznají a nechají za sebe ve jménu Ježíše Krista modlit podle slova: „**Co na zemi rozvázete, bude rozvázáno v nebi...**“ (Mat. 18) Náš Pán mluví také o falešných Kristech – falešných pomazaných, pro které je snadné, zavést všechny bez výjimky, až na ty vyvolené, do bludu. Naléhavé varování našeho Pána pro tento čas zní: „**Hleďte, aby vás nikdo nesvedl!**“ (Mat. 24:4), neboť i to vidíme na vlastní oči. Pomazání a dary Ducha charismatických osob udělají na lidi

dojem a skrze pomazaná slova jsou svedeni. Bez pomazání mezi věřícími není náboženský podvod dost dobře možný. Po křišťálově jasném zvěstování Slova máme také právo na křišťálově jasné působení Ducha svatého.

Islám v zorném poli

Od 11. září 2001, když se 19 islámských fanatiků podílelo na útoku, při kterém americkým pilotům prořízli hrdla a jejich letadla navedli do věží newyorského World Trade Center, se západní svět vůbec poprvé začal zabývat náboženstvím „proroka“ Mohameda. Zahynuly přibližně tři tisíce lidí a vláda USA se rozhodla vyhlásit boj proti terorismu. Je politováníhodné, že USA jsou od té doby odpovědné za ještě větší teror a pošlapávají lidská práva a práva národů.

Existují různé islámsko-arabské teroristické organizace, a potom ještě všechny ostatní nearabské, ale islámské, které jsou činné v mnoha zemích až po Filipíny. Nám se jedná o objasnění pozadí smrtelné nenávisti proti Židům a fanaticismu v tomto náboženství. Roku 1982 jsem během pobytu v Egyptě přečetl celý Korán se 114 súrami. Nikde ve světě jsem nepotkal tak milé lidi jako v Káhiře a Alexandrii. Pohostinnost, kterou jsem tam zažil, mne přemáhala. Při čtení Koránu jsem zjistil, že v žádném bodě nesouhlasí ani se Starým ani s Novým Zákonem. Přitom jsem ale nenašel ani jediný odkaz na to, co Mohameda uráželo a především, co jej vedlo k hluboké nenávisti. V súře 5:19 je s ohledem na Izrael psáno „lid Knihy“ dokonce toto: „...vstupte do svaté země, kterou vám Bůh určil.“ Jak teď může islámský státník prohlásit, že Izrael nemá žádné právo na existenci v izraelské zemi?

Teprve když jsem přečetl úvod ke Koránu a potom také ještě další knihy o islámu a „proroku“ Mohamedovi, jsem odhalil kořeny nenávisti. Mohamed neuměl číst ani psát, byl tedy odkázán na to, co sám věděl a co řekli jiní. Ta myšlenka zesvětštělého křesťanství, že Bůh má Syna v nebi, mu byla ohavná jako rouhání Bohu. Proto křesťanům, kteří žili v roztroušení a nepředstavovali pro něho žádné nebezpečí, nevěnoval nadále žádnou pozornost.

Úplně jiné to bylo s Židy, kteří žili jako společenství v Jatrib/Medina. Čekali hlavně na příchod proroka Eliáše, který měl vystoupit před dnem soudu. Tato myšlenka již Mohameda neopustila. Jí prodchnutý šel do jeskyně hory Hirá, asi pět kilometrů severně od Mekky. Tam slyšel podivný hlas: „Čti!“ Odpověděl: „Neumím číst!“ A ještě jednou:

„Čti!“ „Neumím číst!“ Vystoupil na tu horu, kde slyšel hlas: „Ó Mohamede, ty jsi Alláhův poslaný a já jsem Gabriel.“ Pohlédl vzhůru a údajně viděl na nebi anděla, který rozprostřel svá křídla nad celou Zemí. Jenže andělé nemají žádná křídla, nýbrž jen cherubíni a serafíni. Gabriel a Michael mají podobu muže, tak to Písmo svaté dosvědčuje na mnohých místech.

Od toho dne se cítil být povoláním, tím posledním prorokem, skrze kterého se má lidstvu dostat závěrečného zjevení. Z toho vzešla myšlenka, že by se všichni, jak různé arabské kmeny tak také křesťané a Židé, museli tomuto poslednímu poslání shora podřídit. To až dodnes zůstalo základní myšlenkou islámských věřících. Pro ně je rouháním Bohu, když se někdo protiví tomuto poslednímu zjevení, které sám Gabriel měl předat „Alláhovu poslanému“.

To, že Židé v Jatrib/Medina neuznali Mohameda za svého zaslíbeného proroka, jej tak urazilo, že v roce 627 svolal všechny bojovníky, kteří obsadili židovskou osadu a vyvraždili všechny muže (asi osm set) a ženy a děti odvěkli. Tento „džihád“ (pozn. „svatá válka“) pokračoval a dnes celý svět drží v napětí. V islámském náboženství se vyžaduje totální odevzdanost a podřízenost duše, ducha i těla. Na prvním místě stále ještě dominuje nenávisť k Izraeli, který je islámským světem označován jako „satan“, a potom vůči všem, kteří Izrael uznávají, obzvláště k USA. Mohamedovy karikatury posloužily jako vítaný podnět těm, kteří by chtěli nenávisť rozněcovat.

Cílem islámského náboženství je, aby se ten půlměsíc (který má ve znaku) stal měsícem v úplňku, to nastane, když se celý svět podřídí islámu. Od zveřejnění dvanácti karikatur se džihád šíří jako oheň. „Svatá válka“ pokračuje a v této souvislosti již byl pro Evropu vymyšlen nový název totiž „Eurabie“. Západní země neskrývají své obavy a dělají vše, aby radikální muslimy usmířili. Tak britská letecká společnost (British Airways) vydala zákaz, že kdo letí s BA do Arábie, nesmí s sebou brát Bibli.

Naše hlavní pozornost se ale soustřeďuje více než kdy předtím na Blízký a Střední východ: na Izrael, na Sýrii, na Irák a nejnověji na Irán. Jak ze zpráv a tisku můžeme vyrozumět, sblížují se s islámským světem obzvláště Rusko, ale také Čína, aby tamní události měly pod kontrolou. Zde se nemůžeme blíže zabývat biblickým proroctvím, které vypovídá o národech východu a severu – viděno z izraelského území, ale tyto aktuální události se dokonale začleňují do dění konečného času.

Radikální islámský prezident Iránu Mahmúd Ahmadinedžád svou nenávisť vůči Izraeli několikrát vyjádřil veřejně. Zachází dokonce tak

daleko, že popírá holocaust touto poznámkou, že kdyby byli Židé tehdy zplynováni, pak by tu již vůbec nebyli.

V památníku Jad Vashem v Jeruzalémě jsou tábory smrti připomenuty jmény a počty všech, kteří v nich byli zavražděni a spáleni. Ty ohavné činy v každém táboře přece nejpřesněji popsali sami příslušníci jednotek SS ve své knize hrůzných činů. Není to žádný výmysl, ale ze všech dokumentů nesporně vyplývá, že zhruba třetina evropských Židů v Třetí říši byla vyvražděna nejkrutějším způsobem. Proč má popírání holocaustu posloužit jako odůvodnění upírání práva Izraele na existenci, to nedokáže žádný rozumný člověk vysvětlit. Je to jen další důkaz toho, že nepřátelům Izraele je dobrý každý prostředek k dalšímu rozdmýchávání nenávisti.

Bůh sám dal Izraeli v Am. 9:14-15 zaslíbení, které se plní před očima: **„...Zasadím je do jejich půdy a již nikdy nebudou vykořeneňni ze své země, kterou jsem jim dal praví Pán, tvůj Bůh!“** Těm, kteří rozehnali Jeho lid, rozdělili Jeho zemi, On předpovídá soud: **„...a budu je tam soudit kvůli svému lidu, kvůli svému dědictví, kvůli Izraeli, kterého rozehnali mezi pronárody, Mou zemi rozdělili“** (Joel 3:2). Jaký bude tento soud, když se všechny okolní země shromáždí proti Izraeli, popisuje Boží Slovo na mnohých místech (Ez. 38; Joel 4:9-17; Zach. 14:12-21; Zj. 19:11-21).

Ve Zjevení 9:13-19 je psáno o čtyřech andělech soudu, kteří jsou svázáni u Eufratu a čekají na hodinu, den, měsíc a rok, aby usmrtili třetinu lidstva. To je nyní v přípravě a my můžeme, aniž bychom vyvolávali paniku zcela jasně říci: **„Pozdvihněte své hlavy vzhůru, protože se vaše spasení přiblížilo!“** **Příchod Ježíše Krista je opravdu blízko.** Navždy platí to, co Bůh řekl Abrahamovi, a to by si všichni ve všech náboženstvích a kulturách měli vzít k srdci: **„Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškerá pokolení země“** (1. Moj. 12:3), a rovněž co řekl ohledně Svého lidu Izraele: **„Nebo takto praví Pán zástupů:... kdo se dotýká vás, dotýká se zřítelnice oka mého.“** (Zach. 2:8)

Shrnutí

Slyšte to všechny národy: Ten jediný, pravý, živý Bůh se nezjevil ani v jednom jediném náboženství, jediň a samotně jako Otec v nebi ve Svém jednorozeném Synu Ježíši Kristu, našem Pánu, a tak se stal naším zachráncem. Bůh byl v Kristu a svět smířil sám se sebou. Ježíš Kristus je tím smířením, v Nĕm jediném máme odpuštění našich hříchů. ON je to, kdo

smrt a peklo přemohl a dal nám věčný život. Proto svědectví Písma Svatého zní: **„Kdo věří v Syna má život věčný; ale kdo je nevěřící Synu, neužije života, ale hněv Boží zůstává na něm.“** (Jan. 3:36)

Lidstvu musí být i v tomto případě řečena čistá pravda, a proto nyní musí být to věčně platící evangelium o Božím království zvěstováno na svědectví všem národům (Mat. 24:14).

Blaze všem, kteří slyší Boží volání, odvrátí se od vši náboženské činnosti, oddělí se od každé tradice a vrátí se zpět k pravé, živé víře a poslušnosti, jak učí Písmo. Neboť TAK PRAVÍ PÁN: **„Obráťte se ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země; nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více.“** (Iz.45.22) TAK PRAVÍ PÁN ještě jednou: **„Dnes, když slyšíte Jeho hlas, nezaturzujte svá srdce...“** (Žid. 3:7-8)

Odkaz

Sloužící bratři z celého světa vyjádřili svou důvěru a dotazují se mne na rozdílné výroky bratra Branhama. Dá-li Bůh, zveřejním, tak brzy jak jen to bude možné, otázky a odpovědi ve zvláštní brožůře.

Nejčastější otázka je, zda mezi vytržením a nastolením tisíciletého království uběhne tři a půl roku nebo sedm let. Dovolím si již nyní zde zveřejnit kresbu bratra Branhama, kterou jsem osobně přivezl z Jeffersonville. Budu o tom psát, dá-li Bůh, až budu probírat i ta ostatní témata.

Na takové nesmyslné otázky, jako jestli je věrohodné, že z pyramidy hrobu v Jeffersonville vyletěl holub, nebo že duhové barvy nadpřirozeně ozářily tu horu s profilem nějakého muže, odpovídat nebudu.

Text u obrázku švýcarských Euromincí: Jak dlouho ještě bude Švýcarsko se svým frankem „měnovou oázou“ uprostřed Evropy? Osm švýcarských euromincí je již jako vzorek vyraženo. To další jistě přijde podle plánu.

Obrázek Danielových téhodnů

Misijní cesty

Z Boží milosti jsem stále ještě schopen, stejně jako v uplynulých čtyřiceti letech, pokračovat v misijních cestách do celého světa. Těch osm shromáždění, které jsem měl po devíti letech v Pákistánu, zcela jistě přineslo ovoce pro věčnost. V Láhauru se shromáždily v pátek 10. března

2006 pod širým nebem více než 3000 lidí – kvůli náboženským nepokojům s policejní ochranou. Pravé Slovo zaznívá a ti poslední jsou v širém světě vyvoláváni.

Vám, moji milovaní bratři a sestry, děkuji za věrnou podporu celosvětového díla a každodenní modlitby, které mě doprovázejí.

V pověření Božím

Bro. Frank